
Urbanonymá v kontexte histórie a súčasnosti. Materiály z onomastického kolokvia. Banská Bystrica, 3.–5. septembra 1996

Marija Jež

V zborniku z zgornjim naslovom so zbrani referati z mednarodne znanstvene konference o urbanonimih: potekala je 3. in 4. septembra 1996 v Banskí Bistrici, prestolnici srednje Slovaške. Na konferenci so sodelovali predstavniki Bolgarije, Češke, Hrvaške, Jugoslavije, Madžarske, Poljske, Slovaške in Ukrajine. Predstavili so svoje najnovejše raziskave s področja urbanonimije, razmeroma nove jezikoslovne discipline.

V uvodu sta urednika Pavol O d l o š in Milan M a j t á n pojasnila vzrok in namen znanstvenega kolokvija o urbanonimiji: urbanonimi so neposredno odvisni ne le od objektov, ki jih poimenujejo, ampak tudi od družbene naravnosti v času, ko so nastali. Za dvajseto stoletje je značilen pospešen družbeni razvoj, kar se kaže v pogostejših spremembah urbanonimov. Posebej v zadnjem desetletju je na področju srednje, južne in vzhodne Evrope prišlo do obsežnih družbenih sprememb, ki so povzročile tudi mnoge spremembe urbanonimov. Po mnenju urednikov je šlo za enega najboljšežnejših posegov v poimenovalnem procesu zadnjih stotih let. Aktualnost tematike je narekovala organizacijo mednarodnega srečanja z namenom, da bi bila strokovnjakom te imenoslovne tematike omogočena izmenjava pogledov, mnenj in znanstvenih spoznanj. Hkrati naj bi kolokvij utemeljil redna specializirana onomastična srečanja, ki naj bi postala tradicionalna in posvečena vsakokrat aktualni temi.

Prispevki (vsega devetintrideset) so v glavnem treh vrst: največ jih predstavlja zgodovinski pregled razvoja mestnih imen od prvih zapisov do današnjih dni, drugi se omejujejo na novejše obdobje in prikazujejo sedanji imenski fond, tretji so posvečeni teoretičnim vprašanjem urbanonimije. Na koncu je podana bibliografija del, posvečenih slovaški urbanonimični problematiki.

Poimenovanje mestnih delov (ulic, trgov, parkov, četrti, predmestij, pomembnih stavb, mostov ipd.) je že star proces in sega v čas nastanka mest oz. naselij sploh. Urbanonimija kot veda, ki se ukvarja s tovrstnimi imeni, pa je šele na začetku svojega razvoja. Tako je iz prispevkov v zborniku videti, da niti sam pojem *urbanonim* ni pomensko enoznačen in jasno razmejen do drugih imenskih skupin. Tudi metodični pristopi k obravnavi teh imen so različni. Nekateri raziskovalci izhajajo iz že ustaljenih metodičnih postopkov, uveljavljenih pri obravnavi krajevnih imen. Ker pa so urbanonimi bolj kot katera koli druga imena odvisni od družbenih razmer,

so pri njihovi obravnavi opazni tudi sodobnejši pristopi, ki vključujejo sociološke, psihološke in filozofske vidike.

O lastnoimenskem poimenovalnem izrazju nasploh razpravlja Robert M r ó z e k. Dejavniki, od katerih je odvisen celoten poimenovalni sistem, delujejo v okviru določenih pravil. Ta se nanašajo na jezikovne in nejezikovne elemente. Jezikovni se izražajo v motivacijskosemantičnih in strukturnih sestavinah, nejezikovni v družbenokomunikacijskih in funkcijskih. V okviru celotnega poimenovalnega sistema predstavlja toponimija njen podsistem, ki je že sam v sebi zelo razvejan. Avtor prikazuje razmerja med ojkonomičnim in anojkonomičnim poimenovanjem ter analizira značilnosti topografskih, kulturnih, posesivnih, patronimičnih, etničnih ipd. tipov krajevnih imen. Enega izmed podsistemov predstavlja urbanonimija z imeni urbaniziranih naselij. Imenuje jo tudi mestna mikrotoponimija za razliko od mikrotoponimije vasi, ki ima drugačno strukturo, in od ledinskih imen, ki so del anojkonomičnega sistema. Urbanonimi so imena mestnih predelov, predmestij, četrti, ulic, trgov in drugih komunikacijskih elementov ter imena različnih gradenj: pomembnih stavb, mostov, spomenikov ipd. Značilnost vseh teh imen je, da v glavnem ne nastajajo v spontanem jezikovnem procesu, ampak jih določajo nejezikovni, večinoma urbanistično-administrativni dejavniki. Ti izpodrivajo prvotno semantično motivirana imena, ki so izpolnjevala lastnostne, smerne, umestitvene ipd. funkcije (npr. *Glęboka, Farska, Horna*). V okviru toponimije je urbanonimija zaključen sistem, ki nastaja na osnovi svojstvenih jezikovnih in nejezikovnih dejavnikov.

Družbeni interes pri oblikovanju urbanonimov zelo jasno predstavlja Ivor R i p k a v članku o aktivnosti državnih organov pri preimenovanju bratislavskih ulic in trgov v letih 1919–1921. Arhivsko dokumentarno utemeljuje dejstvo, da sodijo urbanonimi med najbolj »družbeno angažirana in najdinamičnejša geografska imena«. Vsebujejo in demonstrirajo – na področju lastnih imen brez konkurence – družbene, ideološke, politične in kulturne vidike časa svojega nastanka in vseh poznejših, posebej prevratnih obdobj. Njihova standardizacijska praksa je vedno ozko povezana z organi javne uprave oziroma oblastnih struktur. Ti določajo merila za primernost ali neprimernost starih poimenovanj in tudi merila za določanje novih. Že pri predstavitvi kratkega obdobja pa se je pokazalo, da so nekatere kategorije imen bolj trdožive, medtem ko druge hitreje podleajo diktatu družbenih sprememb.

Družbeni vidik v imenosloju predstavlja tudi Kwiryna H a n d k e. Spoznava ga kot proces, ki se začne z nastankom imena, nadaljuje z njegovo stabilizacijo in konča z ukinitvijo. Odločujočo vlogo pri tem imajo administrativni, urbanistični in družbeni vplivi, pri čemer se administrativni navadno prepletajo z družbenimi v smislu polarizacije med mestno upravo in prebivalstvom. Urbanistični se kažejo predvsem pri povečanju mestnega obsega in pri večjih prezidavah mestnih središč, ko s spreminjanjem podobe ali poteka ulic in drugih mestnih enot povzročajo, da postaja prvotno poimenovanje v mnogih primerih neaktualno in ga je zato treba posodobiti. – Podobno razčlenjuje družbeni vpliv na oblikovanje mestnih ulic tudi Milan H a r

v a l í k, le da pri tem poudarja zgodovinski vidik. Najstarejša imena so ohranjena iz srednjega veka, ko so imela razlikovalni, lastnostni in usmerjevalni značaj (*Německá, Krátká, Lomená, Klášterní, Pražská*). V devetnajstem stoletju se tem motivacijskim tipom pridružujejo drugi: pojavljajo se imena znamenitih osebnosti iz političnih in družbenih krogov ali imena, ki spominjajo na pomembne dogodke iz preteklosti in sodobnosti. Prvotnim motivom se pridružuje še honorifikacijski, ki se vedno močneje uveljavlja. Njegova slaba stran je v tem, da je zelo nestabilen in se z vsako spremembo režima tudi sam spreminja. Češka je take spremembe doživljala leta 1918 ob razpadu Avstro-Ogrske, ob koncu tridesetih let z nastopom fašizma, po koncu Druge svetovne vojne z nastopom stalinizma in nazadnje leta 1989 z ukinitvijo socializma, kar pomeni, da je vsaka generacija doživela najmanj dve veliki preimenovanji mestnih imen. S temi naglimi spremembami imena izgubljajo svojo prvotno in osnovno orientacijsko funkcijo, zato pisec referat zaključuje z željo, da bi pri izbiri uličnih imen bolj pazili na njihovo stabilnost.

Predvsem o stabilizaciji imen razpravlja Miloslava K n a p p o v á. Razume jo kot standardizacijo, ki je glavno sredstvo uveljavljanja jezikovne kulture: ime mora z besedotvornega, oblikoslovnega, skladenjskega in pravopisnega stališča ustrezati normi češkega knjižnega jezika. Na standardizacijo imen pa v veliki meri vplivajo tudi nejezikovni dejavniki: družbenoetični se kažejo v izbiri imen, ki so z etičnega, zgodovinskega, političnega in kulturnega stališča sprejemljiva ter neproblematična. Posebej imena iz kategorije znamenitih osebnosti ali zgodovinskih dogodkov lahko v prevratnih obdobjih zlahka postanejo neprimerna. V Pragi so npr. leta 1989 preimenovali približno petdeset odstotkov imen, posvečenih znamenitim osebnostim in dogodkom; zamenjali so jih z imeni osebnosti, ki so v demokratičnih razmerah vzdržale oceno etične primernosti, ali z imeni, znanimi iz preteklih obdobj. Tako so imena pravzaprav vedno dokument svojega časa in kraja. Naslednji dejavnik, ki vpliva na poimenovanje mestnih enot, je funkcijski: funkcije imen so individualizacija, orientacija, lokalizacija in karakterizacija objektov, na katere se nanašajo. Pri oblikovanju poimenovalnega sistema je treba misliti še na pragmatični vidik: imena naj bi bila enotna, enopomenska in s stališča vseh naštetih vidikov neproblematična.

Michal B l i c h a se ukvarja z zgodovinskim vidikom proučevanja urbanonimov na Slovaškem. Najstarejša imena so iz časa od trinajstega do petnajstega stoletja in izražajo lastnostno in orientacijsko funkcijo; od šestnajstega do devetnajstega stoletja se uveljavljajo imena, nastala po značilni obrtni dejavnosti ali narodnostni pripadnosti prebivalcev; v devetnajstem se začnejo pojavljati imena znamenitih osebnosti (prej le izjemoma), v dvajsetem njihov odstotni delež narašča. Pojav pojasnjuje s širjenjem mest, z vedno večjo potrebo po novih imenih in z dejstvom, da so starejši tipi poimenovanj že precej izčrpani. To genetično strukturo dopolnjuje z družbenoekonomskimi, političnimi, socialnimi in kulturnimi vidiki poimenovanja. Glede na vsebinski vidik so urbanonimi nevtralni in angažirani. Danes prevladujejo angažirani z 52,33 % v razmerju do nevtralnih s 47,67 %. Nato podaja

natančno pomensko razvrstitev imen: v prvo vrsto uvršča tista, ki so motivirana z naravo in naravnimi pojavi, v drugo tista, ki so povezana s človekovo dejavnostjo, v tretjo imena znamenitih osebnosti. Vsako skupino deli na več podskupin: v prvi npr. so ulice poimenovane glede na položaj, velikost, lastnost, smer, objekt, nato še po rastlinah in živalih. V preglednici nazorno predstavlja številčno naraščanje urbanonimov iz kategorije znamenitih osebnosti: v Košicah jih je bilo npr. leta 1919 43,52 %, v letih 1939–1943 pa že 70,88 %.

Pavol O d a l o š se ukvarja predvsem s preimenovanjem ulic in trgov ob koncu osemdesetih in v začetku devetdesetih let tega stoletja v evropskih postsocialističnih državah. Družbene spremembe so povzročile tudi obsežna preimenovanja na področju mestne mikrotoponimije. Tem procesom je bilo posvečenih več konferenc (npr. v Brnu, Varšavi) in študij. Pisca predvsem zanima, kakšne razvojne usmeritve se kažejo v najnovejših preimenovalnih gibanjih. Ugotavlja, da se sodobne razvojne tendence realizirajo v simetričnem modelu; njegov vrh predstavljata dve tendenci, od katerih se vsaka še nadalje členi v dve smeri: prva je deshematizacija imen (v zvezi z njo sta še ahonorifikacija in depersonalizacija), druga nacionalizacija (z njo sta povezani tradicionalizacija in teizacija). Usmeritev, ki jo izkazujejo sodobna preimenovanja, poteka od shematizacije k deshematizaciji, od depersonalizacije k personalizaciji (demokratičnih osebnosti), od ahonorifikacije k honorifikaciji (demokratičnih realitet in simbolov), od neologizacije k tradicionalizaciji, od ateizacije k teizaciji, od internacionalizacije k nacionalizaciji. Večjo težo raziskavi daje okoliščina, da je pisec upošteval fond okrog 2000 imen v več državah (Bolgarija, Bosna in Hercegovina, Češka, Hrvaška, Jugoslavija, Madžarska, Poljska, Rusija, Slovaška, Slovenija, Ukrajina).

Pavol Ž i g o prišteva k urbanonimom poleg mestne mikrotoponimije tudi vaško, od elementov, ki vplivajo na njihovo oblikovanje, pa ga zanimata predvsem geneza in upoštevanje časovnega vidika. V svoji razpravi odkriva dve vrsti občnoimenskih sestavin urbanonimov: kontinuirano ali časovno neoznačeno (npr. *cesta, ulica, most, brod, brána*) in nekontinuirano ali časovno označeno (npr. *palisada, val, hradisko, bašta, varta ipd.*). Prehodno skupino apelativov, ki so postali urbanonimi, predstavljajo besede kot *trh, pl'ac, jarmok, námestie* itd.; zanje je značilen poseben razvoj v smislu pomenske specifikacije. – V drugem delu razprave so predstavljene funkcije kategorije časa, ki jih je mogoče uporabiti pri razlagi poimenovalnega postopka od urbanonimičnega objekta preko apelativa do urbanonima. Pri tem se pisec sklicuje na poimenovalno shemo, ki jo je uporabil R. Šrámek.

O starejših slovaških urbanonimih piše Milan M a j t á n. V prvih pisanih virih so latinski, pozneje nemški in deloma madžarski. Izmed teoretičnih obravnav tovrstnih imen navaja klasifikacijo, katere avtor je R. Krajčovič: v prvi skupini so v bistvu občnoimenska poimenovanja tipa *hrad, hradby, veža, bašta, brána, most, schody* ipd., v drugi imena, ki vsebujejo realije s področja gospodarskega, družbenega

in kulturnega življenja, v tretji imena, katerih motivacijo predstavljajo različne naravne realije. Drugi tip predstavljajo najmanj dvobesedna imena, ki so sestavljena iz jedra in določila. Na osnovi motivacije je urbanonime mogoče klasificirati po naslednjih merilih: po vrsti objekta, po njegovih lastnostih, po značilnostih terena, po usmerjenosti objekta glede na druge objekte, po patrociniju, po etnični pripadnosti prebivalcev itd. S stališča leksikalne semantike je ta imena mogoče klasificirati tudi po vzorcu razdelitve terenskih imen ali po najsplošnejši metodi, ki se uporablja pri klasifikaciji toponimov in so njeni rezultati v bistvu odgovori na vprašanja *kaj, kje, kakšen* in *čigav*. Med starejšimi urbanonimi ni imen, posvečenih znamenitim osebnostim, ki so tako značilna za novejšo poimenovalne procese.

Tudi Ewa Jędrzejko daje zgodovinski pregled uličnih imen, vendar s stališča lingvistike kulture; na ta način je razpravljanje o urbanonimih mogoče obogatiti z novimi, zelo koristnimi vidiki in spoznanji. Ugotavlja, da na Poljskem prevladujejo (z morfološkega stališča) pridevniške in samostalniške formacije imen: v prvo skupino uvršča tip *besedotvorna podstava + sufiks* (npr. *Piekarka, Kasztelańska*), v drugo popridevljeni ali roditeljski tip (*Konopnickiej, Sienkiewicza*). S semantičnega vidika jih deli na naslednje skupine, v katerih imena 1. kažejo na prisotnost krščanstva (*Kapucyńska*), 2. pričajo o nekdanji ali sedanjji družbeni, poklicni strukturi (*Mydlarska, Rybacka, Traktorzystów*), 3. dajejo informacije o starejših ali sodobnih institucijah, obrteh ipd. (*Stary targ, Browarna, Targ Rybny*), 4. spominjajo na nekdanjo lokacijo (*Pod Grodziskiem, Królewska*), 5. spominjajo na bitke, vojne, vstaje in njihove nosilce ali znamenite moče oz. narode (*Powstańców Warszawy, Lechicka*), 6. dajejo orientacijske podatke (*Na piaskach, Do lasu*), 7. spominjajo na pomembne osebnosti s področja umetnosti in kulture (*Kopernika, Kazimierza Wielkiego*), 8. so lahko fantazijska ali legendarna (npr. *Janka Muzykanta*), 9. so posvečena znamenitim tujim osebnostim ali realitetam (*ul. Puszkina, Bethowena, Apenińska, Indyjska*); v to skupino avtorica uvršča tudi imena iz rastlinskega in živalskega sveta (*Rezedowa, Wilcza*), 10. so nemotivirana (*Miła, Słoneczna*).

Zelo natančno semantično in besedotvorno klasifikacijo urbanonimov predstavlja tudi Miriam Sitárová; izdelala jo je na zgodovinskem imenskem gradivu Trnave, sestavlja pa jo kar 22 skupin. Ker je individualna, nastala na konkretnem imenskem fondu, nima posplošujoče veljave; z upoštevanjem izsledkov še drugih raziskav o urbanonimih posameznih mest pa bi bilo mogoče dobiti tudi splošno sprejemljivo klasifikacijo. – Podobni razpravi sta pripravila še Ivan Očenáš (o spremembah v imenih ulic in trgov v izbranih slovaških mestih) in Jaromír Krško (o urbanonimih ob koncu drugega tisočletja v Gemeri) z natančno klasifikacijo s pomenskega in morfološkega stališča. Zadnji razpravi je dodana še preglednica, ki ji sledi seznam vseh ulic obravnavanih naselbinskih enot (Revúca, Jelšava, Tisovec, Rožňava). – Najnovejše spremembe v krajih Banská Bystrica, Dolný Kubín, Lučenec, Martin, Rimavská Sobota, Ružomberok, Vrútky in Zvolen opisuje Oľga Nemčoková; kot v prejšnjih prispevkih je tudi tu podana natančna pomenska klasifikacija po metodologiji, ki jo je izdelala E. Krošláková. – Urbanonime poljskih mest obravnavajo

še Stanisław K a n i a (za Szczecin s posebnim ozirom na preimenovanje po koncu Druge svetovne vojne), Jolanta I g n a t o w i c z - S k o w r o ŋ s k a (tudi za Szczecin s posebnim ozirom na imena, izvirajoča iz apelativov), Franciszek N o w a k (za Bydgoszcz z delitvijo na pomenske in morfološke posebnosti in preglednicami za primerjavo s stanjem v Varšavi), Maria Magdalena N o v a k o w s k a (za Łódź s posebno klasifikacijo, ki temelji na semantičnih in strukturalnih tipih, besednoprstnih in členskih), Bożena F r a n k o w s k a - K o z a k (za Gorzów Wielkopolski z delitvijo na imena, motivirana v topografiji, v kulturnih danostih, in imena, prevzeta iz nemščine; vsa deli še na motivirana in nemotivirana, njihova številna razmerja pa prikaže v preglednicah).

Razvojni pregled urbanonimov v daljšem zgodovinskem obdobju predstavljajo naslednji avtorji: O urbanonimih mesta Chocně piše Libuše O l i v o v á - N e z b e d o v á. Uvodoma razmišlja tudi o odprtih vprašanih imenskega izrazja v slovanski imenoslovni literaturi in ugotavlja, da nekatere doslejšnje rešitve niso najustreznejše. – Tatiana L a l í k o v á predstavlja imena bratislavskih srednjeveških mestnih vrat, obrambnih stolpov, utrd, trdnjav z natančnimi podatki o njihovih zapisih, tudi v latinščini in nemščini, z letnicami posameznih pojavitev ter s podatki o nastanku, lokaciji ipd. – Ján M a t e j č í k obravnava srednjeveško zgodovino mesta Banská Bystrica in vsa lastna imena, ki se nanašajo na njene urbane enote. – Zgodovinsko izhodišče pri obravnavi urbanonimov si je izbral tudi Lumír K l í m e š: predstavlja imena (*Nuslská, Žižkovská, Sklenářská, Křížová, Fukská*) in položaj pruskih baterij, ki so v sedemletni vojni (1756–1763) obstreljevale Prago. – Stefan W a r c h o ł predstavlja urbanonime mesteca Frampol: le imena ulic imajo normalno dvobesedno obliko z navadno eliptičnim prvim delom (*ulica Tkacka/Tkacka*); drugi tip je poimenovanje po občnem lastnostnem imenu, npr. *Fabryka*, tretji prefiksalsno-sufiksalski (*Za Kościelem, novejšje Zakościele*). – Imena ulic v Nitri obravnava Ema K r o š l á k o v á: uradna so bila leta 1887 še madžarska, po Prvi svetovni vojni so dobila bolj slovansko podobo. V naslednjih spremembah so izkazana gibanja, ki jih v tem zborniku natančneje obravnava že P. Odaloš. – Razvoj imen v Prešovu je tema prispevka, ki ga je pripravila Mária I m r i c h o v á: s skladenjskega stališča je večina imen dvobesednih z jedrom in ujemalnim ali neujemalnim prilastkom, enobesednih imen ni, nekaj je še predložnozveznih. Iz natančnih številskih podatkov je videti, da se skorajda ne uporabljajo imenski tipi, ki bi v vsakdanji komunikaciji povzročali težave. Nekaj izjem je pri imenih ženskih oseb, pri katerih se v neuradnem položaju uporabljajo različne modifikacije uradnih oblik. Zaradi težav v rabi predložnih imen je ta tip danes neproduktiven. – Urbanonimi mesta Topolčany so predmet zanimive obravnave, ki jo je za kolokvij pripravila Dália S l o u k o v á: zaradi odvisnosti teh imen od zgodovinskih dogodkov je po njih mogoče opazovati družbeni razvoj od prvotno madžarskih oblik do novejših v slovaščini. – O imenih sodobnega Brna piše Helena K n e s e l o v á. Največ je imen, katerih funkcija je honorifikacija znamenitih osebnosti, četrtna jih ima orientacijsko funkcijo, zadnja četrtna je odsev starejših poimenovalnih tipov; z besedotvornega in skladenjskega stališča gre za enake tipe, kakor jih je predstavila že M. Imrichová. – O slovaških

urbanonimih v razmerah večjezikovne enklave v Novem Sadu in Petrovcu piše Miroslav D u d o k; predstavlja zgodovinski pregled naseljevanja Slovakov, poimenovalne tipe glede na jezikovno interferenco in vzroke zanjo. – Jezikovna interferenca je predmet proučevanja tudi v prispevku, katerega avtorica je Alžbeta U h r i n o v á - H o r n o k o v á; v njem predstavlja imena ulic in trgov v mestu Békešská Čaba, kjer je živela najmočnejša slovaška skupnost na Madžarskem. Opozarja, da je pri preimenovanju treba misliti na zgodovinski vidik imen, na njihovo prvotno podobo in na trenutno rabo. – Prav tako zanimiv je prispevek, v katerem Mikuláš D u j č á k raziskuje imena na vzhodu Slovaške, kjer živijo prebivalci ukrajinskega porekla. To je prva tovrstna razprava, njeni izsledki pa kažejo, da poimenovalni tipi ohranjajo izvorno ukrajinsko pomensko in strukturno tipologijo.

Razvojni pregled urbanonimov Uppsale podaja Jaroslav S u k; njegova klasifikacija se po sestavnih delih razlikuje od drugih, predstavljenih v tem zborniku. – Podobna drugačnost je značilna tudi za sestavek Diane S t o l a c, ki se ukvarja predvsem z zgodovinsko utemeljenostjo posameznih sprememb poimenovalnega sistema v letih 1918, 1941, 1945 in 1990. – Milosav Č a r k i ć prav tako daje prednost zgodovinskemu vidiku sprememb v imenskem sestavu Beograda. – O beograjskih imenih piše tudi Neđo J o š i ć, ki si je izbral za obravnavo šestdeset enobesednih imen antropološkega izvora. Njegov prispevek je nastal na osnovi ankete, s katero je spraševal Beograjčane, če in v koliki meri poznajo znamenite osebnosti, po katerih se ulice imenujejo. – O preteklosti in sedanjosti sofijskih urbanonimov ter o njihovi umeščenosti v toponimični sistem razpravlja Luba S t o j a n o v a; prelomna obdobja, ki so vplivala na preimenovalne procese v Bolgariji, so bila po osvoboditvi izpod turškega jarma (1885), nato še 1934, 1944 in zadnje 1992–1993. Iz pomenske analize imen izhaja, da so glavni viri imena pomembnih osebnosti, dogodkov in tradicionalni toponimi (npr. *Stara planina*). – O imenih hotelov, kavarn, gostiln piše Svatopluk P a s t y ř í k. Na zbranem gradivu ugotavlja, da ima vsaka poimenovalna skupina razen splošno veljavnih značilnosti tudi svoje specifične in tipične; zaradi sociolingvističnega in komunikativnega vidika jih je prav tako nujno raziskati.

Za zaključek je mogoče reči, da prispevki v zborniku dobro osvetljujejo osnovne poteze današnje urbanonimije, katere bistvo je v še ne povsem izdelanem izrazju in v različnosti metodoloških pristopov, kar se kaže v tipološko zelo različnih klasifikacijah, tako semantičnih kakor besedotvornih oz. skladenjskih. S časovnega stališča pa se je pokazalo, da so najbolj odporni zoper spremembe starejši poimenovalni tipi, najmanj pa novejši, predvsem iz skupine imen, posvečenih znamenitim osebnostim.